

Magyar iratokat a magyar nemzetiségű lakosoknak

Településünk, Csicsó több mint 95%-ban magyar nemzetiségű. Ha kimegyünk az utcára magyarul beszélünk egymáshoz. Magyarságunk megőrzése sokunknak fontos kötelesség. Furcsának találok a polgármesteri hivatal elektronikus kommunikációját, mely szerint csupán szlovák nyelven tett közzé 2021. március 8-án egy bejegyzést arról, hogy a <https://tlaciva.dobraobec.sk/cicov/> szlovák nyelvű oldalon már letölthetők, néhány esetben online is kitölthetők a lakosságot érintő nyomtatványok, de csak szlovák nyelven.

2009. szeptember 1-én lépett hatályba az 1995-ben elfogadott nyelvtörvény módosítása. Ez kimondja, hogy ha a lakosság 15%-a egy nemzetiség nyelvén beszél, a település hivatalai kötelesek biztosítani a kétnyelvű dokumentumokat a hivatali kommunikációban. Kétnyelvű dokumentumokat, melyeket a felvidéki községeknek ajánlanak használni, a Pro Civis Polgári Társulás biztosít. Ezek elérhetők és kérhetők a társulástól.

www.procivis.sk

Felkértem polgármester urat, hogy ha elérhetővé tette a község beadandó dokumentumait elektronikusan szlovák nyelven, úgy tegye közzé magyar vagy legalább kétnyelvűen is.

Bödök Károly

Ehhez az íráshoz annyit fűznék hozzá, hogy a csicsói magyar tannyelvű iskola honlapja is többnyire szlovák nyelvű

dokumentumokat, kitöltendő nyomtatványokat tesz közzé. Az órarendek sem magyarul vannak. Az edupage alkalmazás szlovák változatát használja, ez nyilván állami előírás, azonban a magyar iskolák számára több vagy akár minden feliratozás lehetne legalább kétnyelvű.

Ha mi magunk nem ragaszkodunk jogainkhoz, anyanyelvünk használatának jogához, annak az lehet az eredménye, hogy ezek biztosításának feltételeit sem teremtik meg. Azzal az indokkal, hogy nincs rá igény.

Ezért nem elég például, ha a népszámláláskor magyarnak és magyar anyanyelvűnek tartjuk magunkat, hanem magyar nyelvű népszámlálási űrlapot töltünk ki.

Nagy Amália

Segítségnyújtás

Nem a megszokott életünket éljük. Járványügyi szabályok betartására kérnek bennünket. Szakemberek szerint a járványhelyzet súlyosbodott, így országosan újabb rendeletek láttak napvilágot. Kötelező az FFP-s maszkok használata az iskolákban, óvodákban és az üzletekben is.

Egy telefonhívás érkezett Kósa Mikitől. A Csicsói Hírmondónak felajánlott 250 darab FFP2-es maszkot. Említette, hogy az ő cégje kedvezményesen tud beszerezni FFP2-es maszkokat. Társultam hozzá, és kértem őt, egészítse ki a rendelést 250 darab maszkkal, melyet saját családi kasszáinkból finanszírozunk. Így összesen 500 darab maszk került Csicsóra.

Legnagyobb szükségét a helyi iskolákban láttuk, ezért felhívtam Molnár Gábort, a Gáspár Sámuel Alapiskola és Óvoda igazgatóját, és felajánlottam a maszkokat, melyből 100 darabot el is fogadott. Farkas Károly, Füss polgármestere és a füssi óvoda 40 darab maszkot fogadott el. A fennmaradó mennyiséget Csicsó két nyitva tartó élelmiszerüzletében vehették át térítésmentesen a lakosok, amíg a készlet tartott.

Vigyázzunk, figyeljünk segítségük egymást!

Bödök Károly

A felvételek a csicsói iskolában és a füssi óvodában készültek.

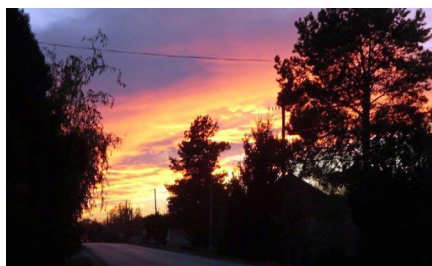
Mit üzen nekünk a Nap, a Hold, a szél...

Az elmúlt hetekben nagyon sokan posztoltak a facebook oldalukon olyan fotókat, melyeken a napfelkeltét, a naplementét, az újholdat vagy a teliholdat örökítették meg. Az égbolt a szivárványnak szinte összes színét megmutatta, de a pereméhez közel teljesen vörösre változott. Ha ilyet lát az ember, arra gondol, hogy mindjárt tűzbe borul az ég. Pedig az égbolt csak a következő napok időjárására figyelmeztet bennünket. Az erős szelet az jelzi, ha vörös az égálja, vörösnek tűnik a Hold és a Nap is vörös napfelkeltekor. Néha érdemes odafigyelni ezekre a népi jóslatokra. Van, hogy hamarabb látjuk a másnapi időjárás alakulását, mintha megnéznénk a tévében az időjárás-előrejelzést.

A népi megfigyelések szerint több tucatnyi jelből következtethetünk arra, hogy eső közeleg. Érdeemes reggel esernyőt venni magunkhoz, ha udvara van a Holdnak, ha szivárvány látszik a Hold körül, ha nagyon sárga a Hold. Az állatok viselkedése is előre jelezheti az esőt, például erősebben csipnek a legyek, alacsonyan szállnak a fecskék, gyorsan futkároznak a hangyák, gyakrabban kukorékolnak a kakasok, füvet esznek a kutyák. Télen lehűlést, havat jelez, ha sok károkozó varjú beül a fák ágai közé. Régen az idősebb emberek is megfigyelték ezeket a jeleket és továbbadták a gyerekeiknek, unokáiknak. Egy ilyen esőjósító történetet osztott meg velem nagybátyám, id. Bődök János is.

1970-ben Kécsre járt ki dolgozni az építőcsoporttal, mert az odatelepített birkaszállást építették át. Akkoriban Belák Vilmos volt a birkák gondozója. A csoportban nemcsak fiatalok, hanem több idősebb, már nyugdíjaskorú ember is dolgozott vele együtt. Úgymint

Baross Sándor, Mészáros Kálmán és Fehérváry Imre. Reggel hat órakor kocsival indultak útnak, mert a traktorok nagyon kigyúrták az utat nagy gödröket hagyva maguk után. Közben beszélgettek egymás között. Nagyon meleg volt már kora délelőtt.

Felhő még mutatóban sem volt az égen. Akkor már egy hónapja nem esett az eső. Ledolgozták, amit kellett, majd felszálltak a kocsira és elindultak hazafelé. Az út mentén, a kanális partján fehér nyárfák nőttek. Ahogy elhaladtak mellettük, Baross Sanyi bácsi szólalt meg először. Két napon belül esni fog. Erre Fehérváry Imre bácsi is bólintott, hogy bizony esni fog. Lehet, hogy már holnap. Jani bátyám felnézett az égboltra, csak azt látta, hogy süt

a nap, felhő szinte sehol, eső sem esett már régóta. Azon töprengett, hogy vajon honnét tudják ezek az öregek, hogy eső lesz. Imre bácsi fordult oda hozzá, hogy János, hát te nem látod? Jani bátyám nem értette, hogy mit kellett volna látnia. Sanyi bácsi meg felmutatott a nyárfákra. Hát a levelek János, a levelek igencsak kifordultak. Meglátod, esni fog, lehet, már holnap. Méghozzá jó kiadós eső lesz. Jani bátyám erre csak annyit mondott, hogy majd kivárjuk a holnapot. Másnap újra Kécsre mentek dolgozni. Mit ad Isten, délután korábban be kellett fejezniük a munkájukat, mert bizony eleredt az eső. S ekkor magyarázták el az öregek, hogy nyugati áramlat jött az elmúlt napban. Ahogy ők mondták, „rohadt szöglet” (délnyugat felől) fújt a szél. Ezért fordultak ki a nyárfa levelei, fehér színüket mutatva. Ez hozta meg az esőt.

Jani bátyám később a Hydrostavnál is dolgozott. Épp Csúnyra tartottak a busszal, amikor a töltés melletti nyárfákon látta, hogy kifordultak a levelek. Gondolta, hogy most ő is kijátssza a történetet a kifordult nyárfalevelekről. Meg is jegyezte a buszban vele utazó munkatársainak, hogy bizony holnaputánig biztosan eső lesz. Természetesen neki sem hitt senki. Másnap azonban eleredt az eső. Az autóbusz sofőrje kérte, hogy ugyan, mesélje már el neki is, honnét tudta, hogy változik az idő. Ő csak annyit mondott erre, hogy mindig hallgassuk meg az idősebb embereket, mert sokszor osztanak meg velünk nagyon bölcs dolgokat.

Androvics Adrianna, 2021. március 5.
A képeket Szabó Julianna készítette.

Ezt az írást kiegészíteném még további időjárásról, időről szóló mondásokkal, amelyeket nálunk is mondogattak régi öregjeink.

Mottó: A papa okos ember, mert tudja, milyen idő lesz: Vagy eső lesz, vagy hó, vagy rossz idő, vagy jó!

Január 6. Vízkereszt, Háromkirályok, Pravoszláv karácsony, farsang kezdete:

Ha vízkereszt úgy fordul, hogy az eresz megcsordul, örvendhetsz már előre, áldás száll a mezőre.

Január 22. Vince: Ha fénylik a Vince, megtelik a pince. (Megtelik kávéval, edd meg Vince kanállal.)

Január 25. Pálforduló - télforduló: Ha Pál fordul köddel, emberhalál, döggel! (Tavasszal sokan megbetegednek, meghalnak. Pálforduló - tél közepe, megyünk ki a télből, Saulból Pál lett.)

Február 2. Gyertyaszentelő: Ha fénylik a Gyertyaszentelő, még a kóróíziket is vedd elő. (Még sokáig tart a tél.)

Február 6. Dorottya: Ha Dorottya szorítja, Julianna (febr. 16.), vagy Zsuzsanna (febr. 19.) tágítja. (Ha Dorottya napkor fagy, Julianna vagy Zsuzsanna napra megenyhül.)
Február. 19. Zsuzsanna: A megszólaló pacsirták jelzik a tél végét.

Február 24. Mátyás: Mátyás ront, ha talál, ha nem talál, csinál. (Ha talál jeget tör, ha nem talál, csinál.)
Március 12. Gergely: Gergely uram nagy ravasz, hidegre vál' a tavasz. Gergely, ha megrázza szakállát, esik a hó.

Március 18., 19., 21. Sándor, József, Benedek, zsákban hozzák a meleget.

Nagypéntek: Nagypénteki esővel áldás száll a mezőre. Vagy: Nagypénteki eső, száraz, szűk esztendő. (Lehet választani!)

Május 12., 13., 14. Fagyosszentek: Szervác, Pongrác, Bonifác, üres tarisznában kotorász. (Halász,

vadász, madarász üres tarisznában kotorász (elfogytak a téli tartalékok). Az utolsó fagyosszentek: Zsófia 15-én és Orbán 25-én.

Június 8. Medárd: Ha Medárd napján esik, 40 napig esik

Péter-Pál napján, június 29-én, megszakad a búza töve. El kell kezdeni az aratást.

Július 2. Sarlós Boldogasszony, ne sírjon kigyelmed, mert így a jó idő 4-5 hétre elmegy. (Ha esik azon a napon, sokáig rossz idő lesz, és ez baj, mert kezdeni kell az aratást.)

Augusztus 10. Lőrinc belepisil a dinnyébe (utána már nem jó a dinnye, nem érdemes megvenni).

Augusztus 12. Klára: Ha szeles a Klára, itt az ősz nemsokára!

Október 28. Simon-Júdás: Itt van már a Simon-Júdás. Jaj neked, Te pőre gatyás! (Itt vannak a hidegek.)

November 25. Katalin: Ha Katalin kopog, karácsony tocsog. És fordítva.

November 30. András, hazaláss! Ekkor már be kell az állatokat hajtani télre a legelőkről és a közlgő fagy elől ki kellett vontatni az úszó-malmokat a Dunából a parthoz, a biztos révbe. Az adventi böjti időszak előtti utolsó jeles nap. Eredeti csallóközi, Duna menti mondás!
Karácsony: Nyitott ajtó, zöld karácsony, húsvéti hó, ablakrács.

Egyéb idővel kapcsolatos szokások, mondások:

Kit ádventben meg nem néznek, karácsonykor meg nem kérnek, az a leány kimarad a farsangból. (Abban az évben nem megy férjhez. Várhat jövőre!)

Farsang vége, böjt kezdete: húshagyó kedd, hamvazó szerda, zabáló csütörtök (böjt előtt még jól belaknak).

Virághétben, virágvasárnapig el kell ültetni a virágmagokat.

Húsvéthétfő: Húsvéthétfőn kertben jártam, sok szép piros rózsát láttam. Rózsaszálak hervadoztak, locsolásra várakoztak. Jött a kertész rózsavízzel, megöntözte

mindet szívvel. A tojásra most hát várak. Boldog húsvéti ünnepeket kívánok. (Nagy Károly, 1998, 1924–2000)

Hármas ünnep, hetes eső, múlik, szolga, az esztendő! (Nem lehet dolgozni. A szolgának jó, mert telik a leszerződött év, a gazdának rossz.)

Aratás: Esik eső a harasztra. Haragszom én a parasztra, mert a paraszt akkor arat, mikor legjobban süt a nap. (Fél Lajos, id. Fél Dénes nagyapja tanította meg édesanyammal.)

Karácsonyi sütéshez az augusztusi és szeptemberi tojást rakták el, zabba. A legjobb tojás a „két asszony közti” tojás, Nagyboldogasszonytól, augusztus 15-től Kis(boldog) asszonyig, szeptember 8-ig tojt tojás.

Szeptember 29. Mihály: Elvitték a Szent Mihály lován (meghalt). Szent Mihály lovának a koporsótartó és -vivő állványt nevezték.

Két karácsony között, édesanyám is így mondta: Nagykarácsony: december 25. Kiskarácsony: január 1. A viharok legtöbbször a rohadt szeglet felől jönnek. Vagyis délnyugatról.

Csallóközi eső, a szél. Az esőt elviszik a káposztások, vagyis Gúta felé viszi a szél az esőfelhőket, vagy lehúzza a Duna.

Reggeli vendég nem hál meg (a reggeli eső hamar eláll).

Esik a szegények hava: sok apró hó esik. Sok van belőle, mint a szegény emberből.

Szar a hideg szél nélkül. (Ha nem fúj a szél, a hideget könnyebben elviseljük.)

A legtöbb időjóslo mondókát Mézszáros Kálmántól (1892–1974) és feleségétől, nagynénémától Bödök Mariskától (1907–1977) hallottam.

Nagy Amália

Ádám fája

Mesemondó Kocsis Miklós (1888?–1967), Erdély-Románia, Magyaró – Maros-Torda vármegye Kovács Ágnes (1919–1990, néprajzkutató, Budapest) 1960-1967-ben Kocsis Miklóssal készített hangfelvételeiből lejegyezte Bakos Márta - Tájszólalmi Közhasznú Egyesület, Budapest – kiejtés szerint.

Az a mese úgy vót, hogy amikor az Isten teremtette a világot, és Ádámot Éváva' betette a Paradicsomkertbe. Megparancsolta nekijek, hogy minden fáról szabad, hogy egyenek, de egy fát eltiltott tőlek, hogy ebbő' a fábó', a gyümölcsiből nem szabad, hogy egyenek. Nade a kígyó odament s rábeszélte őket, hogy egyenek, s így hibát követtek el. Az Isten megharagudott és kiűzte őket a Paradicsomkertből.

Amikor ki kellett, hogy menjenek, hát Ádám leeresztette az ajakát erőssen, búsult, hogy most má' mi is lesz belőlle, ha őtet onnet kiküdi az Úr. Látva az Isten, hogy milyen erőssen búsul, azt mondta nekije, hogy:

- Ádám, innét nektek ki kell menni, de ne ereszd magadat olyan bánatnak, mer' azé' én a lélek-idvőségedet neked megadom.

Nem vót mit csináljon, csak szép lassan kimentek. Más egyébre bízta meg az Isten őket, hogy szántsanak-vessenek, fáradsággal keressék a kenyereket (kenyerüket).

Nekifogtak a földmunkának és elédegéltek lassan. Nade elkövetkezett az idő, hogy Ádám beteg lett. S érezte magába', hogy meg kell, hogy haljon. Eléhvatta a fiát s azt mondta a fiának, hogy:

- Fiam, menj el az Éden kertjibe, s mondd meg az Úrnak, hogy én má' beteg vagyok, meg kell, hogy haljak, s a lélek-idvességemet, amit ígért, akkor, amikor kiküdött onnet,

nem adta meg még, tehát adja meg.

Azt mondja a fia, hogy:

- Igen-igen Édesapám, hát én hagy (hogy) kapom meg azt az Édenkertet, én honnan tudom, hogy merre van?

- Mika' kimész innét – azt mondja – a házunkból, indulj arrafelé, s menj a nyomon, mer' olyan bűnesek vótunk, amiko' kijöttünk onnet, hogy ahova léptünk, a nyomunkon azóta se termett semmi. Tehát azonn a nyomonn menj, mer éppen az a miénk.

Na akkor a fiú ment is. S oda is érkezett. Őtet az Úr várta. Miko' odaérkezett, akko' azt mondta, hogy:

- Uram, az én atyám beteg, má' meg kell, hogy haljon, azé' küdött engemet, hogy azt a lélek-idvességet, amit ígérté' nekije, amikor innét kihajtatad (kihajtottad), add meg nekije.

Akko' lenyúlt az Úr a földre, és felvett egy almát, abbó' az almafábó', amelyikre a tiltott gyümölcsök voltak. Eltörte az almát kétfelé és kivett egy magot belőlle és azt mondta neki, hogy:

- Na fiam, a te atyád má' meg is van halva, a ravatalon van. Menj haza, ezt az almamagot tedd be a nyelve alá és vele együtt temesd el. Abból lesz egy almafa, majd annak az almafának az első termése, az lesz a te atyádnak a lélekidvessége.

Hát a fiú a markába fogta a magot, és sietve ment haza, amennyibé' megmondták neki, hogy az ő apja má' meg van halva. Miko' hazament, úgy is vót, már a ravatalon vót az apja. Betette az almamagot a nyelve alá s eltemette az apját.

Abbó' a magból lett egy almafa. Az az almafa rohamosan nőtt, alyan hosszúra nőtt, hogy az vót a világon a legmagassabb fa. Egyenesen is nőtt. De azon gyümölcs nem termett soha. Elnevezték az Ádám fájának.

Meg aztán tótt az idő, tótt az idő, s egyszer egy bölcs, amin'

útazott egy pusztába', elbágyadott. S gondolta magába', hogy fekszik le egy kicsit aludni, hogy pihenjen. S vót egy kő, s a követ a feje alá tette és elaludt. Amind ő ott aludt a kövön a fejével, azt álmodta, hogy az égbő' egy létra lenyúlott a földig, és azon a létrán az angyalok mentek fel és le. S egy angyal a többiek közül szoba állott az öreggel. S azt mondta nekije, hogy:

- Te, ember! Az Isten tiszteletére erre a kőre építtess egy templomot.

Akkor ő felserkent, s miko' felserkent az az ember, szertenézett, egyebet se látott, csak azt az egy követ, s eszibe jutott, hogy mit mondott az angyal. Neki is fogott, hazatott (hozatott) mesterembereket, s megcsináltatta a templomot.

Miko' fel vót rakva a falazatja egészen, akko' má' kellett keresztl- való gerendák és szarvazat, úgy hívjuk mink, amire a cserepeket ráakják. Akko' hozatott olyan mesterembereket, és nekifogtak az erdőből, vágta olyan hosszú fákat, amilyeneket oda kellett (tenni). A falazat 23 méter széles vót. Akko' nekifogtak s mikor ki vótak faragva a fák, akko' odament egy pallér és kimérte a fákat, és 24 méterre mérte, nehogy igen rövidek legyenek, miko' felviszik. S felhordták a gerendákat ada (oda), s a többi ge-

rendák elértek, de az Ádám fájából, amelyik vót faragva, nem ért el a falakra. S att (ott) aztán összeveszttek a mesteremberek, hogy melyik mérte, mért nem mérte jól, mér' így, mér' úgy, mér' úgy. Mondta a pallér, hogy hát én jól mértem, de a fát ott összeveszve, ledobták a falról. Veszekedve odament a pallér s még egyszer megmérte, s mikor megmérte a földön másodszor is, 24 méter hosszú vót. Akko' felmászott a falra, megmérte ott, az csak 23.

- Hát emberek, hát mit beszéltek, tehát a fal csak 23, a gerenda 24, ki mondta azt, hogy nem ér el ez a fa? Megfoglák s felvitték. Miko' felvitték, nem ért, csak mind eddig ért, ni. Nem ért végig. Hát akkor azt mondta a pallér, hogy hát ez nem tiszta dolog, eztet nem akarja az Isten, hogy betegyük ebbe az épületbe. Ledobták.

Ha ledobták, úgy hát elmentek a mesteremberek az erdőbe, addig jártak, amíg kaptak olyan hosszú fát, és ahelyett vágtak egy másik fát, aztat tették oda helyibe. Most már az a fa a földön vót, az Ádám fája. Miko' készen vót a templom egészen, akka' felavatás vót, mint most is szakás (szokás) mindenkor, egy innepélyt hírdettek, és mindenfelől be vótak híva a népek, hogy jöjjenek a felavatásra, az innepélyre.

S jöttek is jobbról-balról s keresztül-kasól, mindenfelől jöttek népek, s egy csapatot vízen keletett átal vezetni. Most már arra a vízre keletett hídát csinálni, hogy (hogy) tudjanak a csapatok átvonni. S arra a hídra beletették az Ádám fáját is.

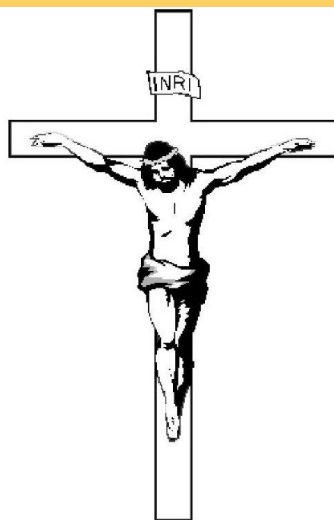
Azt a csapatot egy asszon vezette. Miko' odaérkezett az asszony a víz szélire, megállította a csapatját. Azt mondta, hogy:

- Azt az egy fát vegyétek ki onnet, arra nem szabad, hogy bűnös néprálépjen.

Kivették, s így azt a fát félren veték onnet, s annak a helyit betötötték egy más fával s az Ádám fája

ottmaradt a víznek a partján. A templomot elinnepelték, felszentelték és éldegéltek benne, járagattak a népek a templomba.

Akkor elkövetkezett az idő, amikor az Úrjézus Krisztust elfoglák a Gecsemáné-kertbe' a porosz-lók, s elévítették a főpapok elejibe, ahol elítélték keresztfára, ott a főpapok megbízták a népet, hogy vigyenek valami négyszögletű fákat, hogy csináljanak belőle keresztet, amire szegezzék az Úrjézus Krisztus testét.

Egy zsidó azt mondta, hogy ő ott, ott anná' a hídná' látott egy jóképű fát kifaragva, odamentek s odavitték, s abból az Ádám fájából csináltak az Úrjézus Krisztusnak egy keresztet, amelyikre az Úrjézus Krisztus testét reászegezték.

A Krisztusnak a teste volt annak a fának az első termelése (termése). És ez az emberiségnek a lélek-idvessége.

Ennyiből áll ez a mese.

v

Isten hangját is
csak a csendben
értheti a
kereső ember.

Iványi Gábor

Isten ...
erőt ad
minden csatához,
bölcsességet
minden döntéshez,
és békét,
ami felülmúl
minden értelmet

Isten egyes
feltevések szerint
kitalált lény,
mások úgy vélik,
hogy Isten
talált ki minket.

Kovács Kristóf

Ferences rendi missziós szerzetesek Csicsón

Az utóbbi néhány évben megszépültek, megújultak falunk templomai. A református templom főként az egyháztagok adományaiból és munkájuktól, pályázati adományokból, a római katolikus templom és zárda pedig Kálnoky Alajos gróf úr nagyvonalú adományának, továbbá a nagyszombati érsekség és egy vállalkozó adományának jóvoltából.

Mindenki nagy öröme megújult a zárda, és öröm az örömben, lakókkal telt meg. Egy épület, egy ház akkor legszebb, ha megtelik étellel. Reméljük, e nehéz időszak után a templomokban is majd felzengenek a hívek hálaimáinak és dicsérő énekeinek hangjai, a zárdában lakók pedig jobban megismernek minket, falunkat, megszeretjük őket – bár már most is szívből örülünk nekik –, és ők is megszeretik falunkat, lakóit, vagyis minket.

A ferences rendi szerzetesek két éve érkeztek Szlovákiába, hozzáunk pedig tavaly. Ambrus atya Milánó közeléből, Lőrinc atya, az ekielek vezetője Boroszlóból (Wroclaw, Lengyelország). Ambrus atya, a csicsóiak vezetője már kiválóan beszél magyarul. Mikor tavaly karácsonykor elvittek megnézni a templomban kiállított, gyönyörű betlehemet, melyet a szerzetesek készítettek, Ambrus atyának többek között beszéltem Király Józsefről, Nagy Nándorról és a csicsói zsidó családokról. Elmondtam, hogyan állt helyt abban az emberpróbáló időben Nagy Nándor, a komáromi református egyházmegye főgondnoka, aki a második világháború alatt Komárom vármegye főispánja volt, és Király József csicsói esperesplébános, aki abban az időben országgyűlési képviselő volt. Mindketten felszólaltak a faji megkülönböztetés ellen, ezért csak a sorsuk szerencsés alakulásának

folytán nem vitték el őket a dachauai lágerbe. 1945 után a csehszlovák állam mégis elítélte őket. Korán, számkivetetten haltak meg. A hírmondó korábbi számaiban vagy könyvünkben is olvashatnak róluk. Mikor ezeket meséltem Ambrus atyának, még nem tudtam, mért hallgat olyan figyelmesen, bár ő érdeklődő, mindenkit figyelmesen meghallgat.

Az internetes újságban olvastam, hogy mind Ambrus atya, mind Lőrinc atya a rendjükhöz tartozó auschwitz-i vértanú, Szent Maximilian Kolbe követője. (Az ő emlékére viselnek a közösséghez tartozó testvérek szakállt.) Tovább kerestem, és megtudtam, hogy Rajmund Kolbe Lengyelországban született 1894-ben német apától és lengyel anyától. Mint ferences rendi minorita szerzetes a Maximilian nevet választotta.

1941 elején letartóztatták – már nem először, – mivel rádióján a hitleri rendszert ellenző műsort sugárzott, valamint lengyel, zsidó és ukrán üldözötteket bújtatott, illetve menekülésüket segítette. Először a varsói központi börtönbe szállították, majd május 20-án az auschwitz-i koncentrációs táborba deportálták. Augusztus 1-jén a tábor 14-es barakkjából, ahol Maximilian Kolbe is élt, megszökött egy rab. A tábor parancsnoka boszszúból a barakk tíz lakóját éhhalálra ítélte. Ekkor Kolbe atya önként

vállalta a halált egy kétgyermekes családapa helyett. A tíz foglyot egy félig földbe ásott bunkerbe zárták össze, hogy lassú éhhalál végezzen velük. A bunkerből mindvégig hallatszott az imádság és az ének, melyet Kolbe atya vezetett a halálraítéltek között. Két hét után már csak ő volt életben (bőjthöz szokott szervezete bírta az éhezést). Nagyboldogasszony vigíliáján (augusztus 14-én) egy injekcióval oltották ki életét.

1982-ben szentté avatták. A keresztény sajtó és újságírók védőszentje, valamint a családoké, raboké, az interneté és a rádióamatőröké is. A képen balról Ambrus atya, jobbról Lőrinc atya, a festményen Maximilian Kolbe.

Nagy Amália, 2021 februárja

Forrás: Ma 7, Wikipedia

„Csodák csak
azokkal
történnek,
akik hisznek
bennük.”

Bernard Berenson

Boldogság és én

Minden ember szeretne boldog lenni, és ezt sokszor maguk is mondják. Ez nem is vitatott dolog. De nem az a kérdés, hogy akarunk-e azok lenni, hanem hogy képesek vagyunk-e rá?

Nem értettem már évek óta, miért nem tudnak az emberek örülni a sikereiknek, boldogságuknak. Miért nem tudunk kicsit hátradólni és elégedetten fürdőzni a körülöttünk lévő pozitív energiában? Nem arról van szó, hogy nem akarunk boldogok lenni. Talán még tudnánk is. Ha MERNÉNK!

Megszoktuk, hogy rossz dolgok jönnek. Elhiszük, hogy megszoktuk. És azt is, hogy jönnek. Ugye? A rossz dolgok mindig akkor jönnek, amikor épp nem számítottunk rájuk. Mondjuk akkor, ha boldogok vagyunk és lazítunk. Nem attól félünk, hogy ügyetlenek vagyunk, hanem attól, hogy megérdemeljük-e a boldogságot. Minden embernek vannak örömforrásai. Például, amikor céljaink megvalósulnak, apró vagy nagyobb sikereket érünk el. Ezeknek magunkban örülünk. Talán az is felhevítheti örömünket, ha egy másik ember is velünk tud örülni. Persze, ez nem mindig következik be.

Mindenkinek jólesik, ha elmondhatja közeli ismerőseinek, családtagjainak a boldogsága okát. Nagyon sokszor ezek az emberek velünk örülnek, mert tudják, milyen áron értük el a boldogságot, megelégedettséget. Milyen küzdelmek, szenvedések, megpróbáltatások árán lettünk, még ha csak egy kis időre is, boldog emberek. Azonban ez néha csak látszat. Hiszen nem mindenki örül szívből mások sikereinek. Ennek is számos oka lehet.

Ahhoz, hogy örülni tudjunk mások örömének, elsőként

a magunk boldogságának kellene tudnunk örülni. Néha nehezen jutnak el az emberek a boldogsághoz, mert az élet más utakra vitte, viszi őket, mint amelyiken haladni akartak. De ez nem azt jelenti, hogy azon az úton nem lehetünk boldogok. Minden apróság fel tud vidítani egy embert, ha szívből örül neki. Nyilván vannak olyan emberek, akik csak a látszat kedvéért örülnek a mások boldogságának. Talán azért, mert irigyek a sikereikre, vagy arra a teljesítményre, amellyel elérték őket. Talán azért, mert nekik még nem sikerült elérni azokat az eredményeket, melyektől igazán boldogok lennének. Ezt nem tudhatjuk.

De azt igenis tudhatjuk, hogy ha boldogok akarunk lenni, akkor bármilyen nehézség áll is az utunkba, nem kell meghátrálni, neki kell rugaszkodni, és át kell ugrani. Minden kis dolognak kell tudni örülni, mert a dolgok nagysága viszonylagos. Nem lehet tudni, mekkora is az valójában. Még ha valami valakinek kicsinek tűnik is, az másnak óriási dolog lehet.

Sokszor észre sem vesszük, milyen boldogok is vagyunk. Az emberek többsége mindig csak a rosszat látja a világban és magában. Pedig a boldogság ott van mindenki szívében, csak nem mindenki engedi, hogy teljesen kibontakozzon. Ahhoz, hogy boldogok legyünk, elsősorban derűlátóan kell szemlélnünk a világot. Ez nem egyszerű, soha senki nem mondta, hogyan és mitől leszünk erre képesek. Küzdeni kell a boldogságért, megéri boldog embernek lenni.

„A boldogság különös dolog: Ha megosztjuk másokkal, megsokszorozza önmagát.” - Paulo Coelho

Deák István

„Mindig messze keresik valahol az Istent, a nagy dolgokban, mintegy távcsővel és nagyítóval, a csillagok, felhők és végtelességek között. De én már tudom, hogy biztosabban megtalálom Őt az egészen kis dolgokban, a véletlenekben, a jelentéktelenségben, azokban a pillanatokban, mikor csodálkozva pillantunk fel, valamit értünk, amit az elébb, az élet sivatagai és szakadécai között vándorolva, nem értettünk. Ez a pillanat, mikor egyszerű és világos lesz valami, ami az elébb homályos és érthetetlen volt, ez a pillanat, mikor fölénk hajol Isten.”

Márai Sándor

„ Légy az, kiből árad
a nyugalom.

Légy az, kire nem hat
a hatalom.

Nyújtsd oda, hol kérik
a kezedet.

S menj oda, hol fázik
a szeretet. ”

Gárdonyi Géza

Egy kis vidámság a nehéz időkre.

Gerzsenyi Sándor (1933–2019,
baptista lelkipásztor, költő):
Eljött a drága ünnep

Eljött a drága ünnep
Nagy napja mennynek, földnek.
Ma múlték gyász és bánat:
A Megváltó feltámadt!

Te csüggedt, bús tanítvány,
Tekints az Úrra, bízván:
Halálon győz az élet,
A sírtól nincs mit félned!

Kép: Ecclesia szövetkezet,
Barátságban Istennel, Fecske
Orsolya illusztrációja

Itt a húsvét, eljött végre,
A szép lányok örömére.
Mert a lányok szép virágok,
Illatos víz illik rájuk.
Kit húsvétkor nem locsolnak,
Hervadt virág lesz már holnap.
Ne fuss el hát, szép virágom,
Locsolásért puszip várom!

Köszönjük mindenkinek, aki az újságunk szerkesztésében részt vett. Köszönjük.

A szerkesztők: Androvics Adrianna, ifj. Bódók Károly, Nagy Amália

Grafikai szerkesztő: ifj. Deák István

ISSN 1339-5300

Čičov o.z. – Csicsó P.T.

946 19 Čičov, Dunajská 46/16, Slovakia

Ha szeretne minket pénzzel is támogatni, megteheti átutalással a következő bankszámlára:

A számlaszám neve Čičov o.z. , IBAN: SK786500000000020557033

Köszönünk minden támogatást.

Elérhetőség: info@csicso.eu, www.csicso.eu

Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk.

Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk.